

5. TEGENSLAG

In de keuken hing een ongemakkelijke stilte. Zwijgend zaten de drie volwassenen toe te kijken hoe Torre zijn boterham met hagelslag at. Fons plukte een paar hageltjes van tafel en stopte ze in zijn mond.

‘Wil je ook wat, Fons?’ vroeg Torres moeder, de stilte verbrekend. Fons haalde een papieren zakje uit de binnenzak van zijn vest. ‘Nee, ik eet geen brood, maar ik zorg wel voor mezelf, hoor.’

Torre wist meteen dat zijn vader daar iets van vond. Maar die trok alleen bedenkelijk een wenkbrauw op en hield zich in.

Fons bood hem een kleverig stuk bruine smurrie aan. ‘Cake, maar dan gezond. Proeven?’

Torres vader keek alsof oom Fons hem een naaktslak voorschotelde. ‘Dan niet,’ zei Fons schouderophalend.

Zijn moeder boog over de tafel en gaf Torre een aai over zijn wang. ‘Lieverd,’ begon ze, ‘ik weet dat het niet makkelijk is. Voor jou

niet, maar voor ons ook niet...' Ze slikte en kon geen woord meer uitbrengen.

Met zijn mond bomvol cake schoot Fons te hulp. 'Je moede en broetje hebbe rust nodig.'

'Mama is een beetje van slag sinds de baby er is,' zei zijn vader terwijl hij zijn hand op de hare legde. 'Dat gebeurt soms. En ze is heel moe, dat heb je vast ook wel gemerkt. We moeten een beetje voorzichtig met haar zijn. Dus nu je ineens niet meer met Moos mee kan, hebben we besloten dat je een poosje bij je oom gaat logeren.'

'Ik kan heus wel iets stiller zijn,' probeerde Torre, 'en voorzigtiger.' Fons schudde zijn hoofd. 'Op jouw leeftijd hoor je geen seconde stil te zijn. Of voorzichtig.'

Torre keek smekend naar zijn moeder. 'Maar misschien kan ik het nog goedmaken met Moos?'

Zijn ouders wisselden een snelle blik.

'Ik denk dat het niet zo eenvoudig is,' zei Torres vader ernstig. 'Zoiets heeft tijd nodig. Moos is erg van slag. En niet alleen door die etters. Waarom ben je dan ook geen hulp gaan halen?'

Torres maag kneep samen. Hij wist het zelf ook niet. Zijn vader zette zijn ellebogen op tafel, sloeg zijn handen in elkaar en blies tegen zijn knokkels. Dat deed hij altijd als er een belangrijke beslissing genomen moest worden. 'Het is niet anders,' zei hij. 'Je gaat met Fons mee. Of je dat nu leuk vindt of niet.'

Torre voelde dat zijn vader het meende. 'Hoelang dan?'

'Dat weten we nog niet precies. Tot mama weer helemaal beter is. In ieder geval tot je weer naar school moet.'

Torre zweeg. De héle zomervakantie? Dat waren zes weken!

'Maar het is toch ook spannend om een tijdje in de bergen te wonen?' zei zijn vader er vlug achteraan. 'Dat zou ik op jouw leeftijd echt geweldig hebben gevonden.'

Torre vond er niets geweldigs aan. Maar ze bleven hem afwachtend aanstaren en hier was hij ook alleen maar een sta-in-de-weg.

‘Wanneer gaan we dan?’ vroeg hij met een klein stemmetje.

‘Vanavond,’ antwoordde zijn vader. ‘Fons moet snel weer terug, voor zijn dieren. Maar jullie gaan met de nachttrein, dus dat wordt vast reuze spannend.’

Torre begreep er niets van. ‘Vanavond al?’ riep hij ongelovig. ‘Maar morgen heb ik het feestje van Matz!’

‘Sorry man,’ zei zijn vader, ‘dat ga je missen.’

Verontschuldigend stak Fons zijn handen op. ‘Het spijt me jochie, maar ik kan mijn dieren niet te lang alleen laten. Ik zou alleen even op babybezoek komen. En nu krijg ik jou er ineens gratis bij. Wel gezellig hoor!’

‘Maar mijn vrienden dan?’ riep Torre. ‘Ik mag ze toch nog wel gedag zeggen?’ Hij dacht aan Moos en zocht steun bij zijn moeder, maar die verborg haar gezicht in haar handen.

‘Die zie je wel weer na de zomer,’ zei zijn vader, ‘ze lopen heus niet weg.’

Dat wist Torre nog niet zo zeker. ‘Waarom gaat Pelle niet weg?’ protesteerde hij. ‘Het is toch zijn schuld dat mama zo moe is. Waarom krijg ik dan straf?’

‘Doe niet zo gek,’ zei zijn vader. ‘Pelle kan toch niet weg? Pelle is een baby. Die moet bij mama blijven. Ik begrijp dat je het moeilijk vindt en ik wou dat het anders kon, maar mama heeft echt rust nodig. En heus, die paar weekjes zijn voorbij voor je het weet.’

‘Háлло!’ zei oom Fons verontwaardigd. ‘Alsof het een straf is om bij mij te logeren.’

‘Dat is het toch ook!’ riep Torre en boos zei hij tegen zijn ouders: ‘Gisteren zeiden jullie nog dat-ie een rare snuiter is!’

Vragend keek Fons naar Torres ouders. ‘Een *rare snuiter*? Waarom vragen jullie dan of ik voor hem wil zorgen?’

Torres vader wreef over zijn kin. ‘Euh, nou Fons, ik ben natuurlijk hartstikke blij dat je dat wil doen, maar laten we eerlijk zijn, een beetje apart is het allemaal toch wel. Je leeft nu al jaren als een

soort kluizenaar, helemaal alleen, in die krakkemikkige berghut. Hoeveel jaar wil je nog naar dat idiote fantasiebeest blijven zoeken?’

‘Ik ben niet gek,’ zei Fons rustig. ‘Ik heb het gezien en Elize ook. Al doet ze alsof ze het niet meer weet.’

Torres moeder schoof ongemakkelijk op haar stoel. ‘Laat het nou toch,’ zei ze. ‘Het is al zo lang geleden. We verzonnen van alles toen we klein waren.’

‘Ik heb anders net bewijsmateriaal gevonden,’ zei Fons ineens stralend. ‘Het beste tot nu toe!’

Nu was Torre nieuwsgierig. ‘Bewijs waarvan? Wát hebben jullie dan gezien?’

‘Dat komt later wel,’ zei zijn oom. ‘Eerst moeten we je spullen inpakken.’

Torre wou protesteren, maar de drie volwassenen keken zo serieus dat hij begreep dat tegenstribbelen weinig zin had.

‘Mijn lego mag toch wel mee?’ vroeg hij zachtjes.

‘Niet te veel,’ zei oom Fons. ‘Om bij mijn huis te komen moeten we een flinke dag lopen, met al jouw spullen op de rug. Heeft-ie een rugzak en een paar stevige schoenen?’

‘Ja, dat heeft-ie,’ antwoordde zijn moeder. Ze stond op om de borden af te ruimen, maar bleef treuzelen bij Torre. Met twee vingers duwde ze een verdwaalde lok achter zijn oor. ‘Je had eigenlijk nog naar de kapper gemoeten.’

Torre haalde zijn schouders op en staarde sip voor zich uit.

‘Zoveel heb je niet nodig, hoor,’ stelde Fons hem gerust. ‘Wacht maar, straks wil je niet eens meer terug naar je...’

PlayStation, was het eerste wat bij Torre opkwam. Hij schrok van die gedachte en stopte hem gauw weg. Schuldbewust keek hij naar zijn moeder.

‘Familieknuffel?’ vroeg ze zacht.

Torre knikte en sprong in haar armen. Nog nooit had zijn moeder hem zo stevig vastgehouden. Hij kreeg het er benauwd van. Zijn

vader kwam met Pelle bij hen staan en sloeg zijn vrije arm om hen heen.

‘Bij mij is het anders ook best gezellig hoor,’ mopperde Fons.

DEEL II

TUHGREB

— Waarin Torre ontdekt hoe lastig
het is om boos te blijven als de
verrassingen je om de oren vliegen.

6. GEZELLIGE BENDE

‘Kunnen we niet even stoppen?’ klaagde Torre. ‘Het is alleen maar omhoog.’ Hij voelde zich duizelig en had dorst. Ze klommen al de hele dag over smalle bergpaadjes naar boven. Hij was er nu wel klaar mee.

‘Nog even doorzetten,’ antwoordde Fons. ‘We zijn er bijna.’ Dat mocht ook wel. Hij was bekaf. Ondanks het feit dat oom Fons zo’n beetje alles droeg, had Torre moeite om hem bij te houden. Gelukkig had hij de hele treinreis als een blok geslapen. Hij was pas echt wakker geworden toen ze op een slaperig stationnetje aan de voet van een hoge berg waren uitgestapt. Zijn oom was direct met stevige pas een bergpad ingeslagen. Het dorp waren ze niet ingegaan, maar dat zag er van een afstandje toch uit alsof er weinig te beleven viel. Torre zat vol vragen, maar zijn oom had gezegd dat ze hun adem beter konden sparen voor de klim. En dat-ie maar een beetje moest genieten. Makkelijker gezegd dan gedaan. Het kronkelige pad zat vol boomwortels en gladde rotsen en werd

regelmatig versperd door een omgevallen boom. Zijn oom riep af en toe 'stoothoofd!' als er een tak was waar ze onderdoor moesten. Verder klommen ze in stilte. Torre voelde zijn kuiten branden, leuk was anders. Hij had nu ook bij het feestje van Matz kunnen zijn.

Verderop stond zijn oom geduldig op hem te wachten. Het duurde even voor Torre hem had ingehaald.

'Daar,' zei zijn oom en hij wees in de verte. 'Zie je het? We zijn thuis!' Eigenlijk wilde Torre de berg weer afrennen toen Fons dat zei. Maar hij bleef staan. Want daar, op een bergweide omringd door hoge rotspieken, stond het gekste huis dat hij ooit had gezien: een oude berghut met een begroeid dak dat leek te bezwijken onder het gewicht van een houten bouwsel waarop een complete schuur stond, afgetopt met een kraaiennest.

Fons legde een hand op zijn schouder. 'Vind je het wat?'

Torre knikte. 'Het lijkt wel of je een boomschip op het dak hebt gebouwd.' Gefascineerd staarde hij naar de kabelbaan die uit het huis leek te komen. Torre had wel vaker een kabelbaan gezien, maar niet aan een huis. En aan deze hing ook nog een emmer.

'Je moeder en ik gingen hier vroeger iedere zomer naartoe,' vertelde zijn oom terwijl ze op het huis afliepen. 'Je overgrootouders, mijn opa en oma dus – en die van je moeder natuurlijk – hebben het samen gebouwd. Wat een stel, hè! Maar, zoals je ziet, heb ik wel wat dingetjes verbeterd.'

Tegen de berghut waren schots en scheef tientallen schuurtjes gebouwd. Ze hadden allemaal een kattenluik, maar dan groter.

'Waarvoor zijn die?' vroeg Torre nieuwsgierig.

'Voor mijn geiten. Ik gun ze graag wat vrijheid. En mezelf trouwens ook. Zo hoeft ik niet de hele tijd de deur voor ze open te doen.'

'En die kooien?' vroeg Torre wijzend op de grote en kleine kooien die her en der op de schuurtjes stonden.

‘De vangkooien?’ Fons draaide zich abrupt om. ‘Die,’ zei hij plechtig, ‘zijn voor mijn levenswerk.’

‘En dat is?’

‘Geduld, jongen. Geduld is een schone zaak. Eerst moeten we aan het werk.’

Terwijl Fons naar de voordeur liep, begon een groep kippen te kakelen of hun leven ervan afhing. ‘Ja ja,’ riep Fons terug. ‘Mag ik eerst even thuiskomen zeg!’

Boven de deur hing een bordje met: *TUHGREB*.

‘Rare naam,’ zei Torre. ‘Voor een hut.’

‘Niet zo raar als je denkt,’ antwoordde Fons geheimzinnig. ‘Trek jij aan de bel?’

‘Waarom?’ vroeg Torre. ‘Jij woont hier toch? Is er dan iemand?’

‘Doe het nou maar,’ zei Fons.

Torre zag geen bel, alleen een touw. Het hing net boven zijn hoofd en verdween in een buis. Hij gaf er een ruk aan. Hoog boven de berghut begon een bel te klingelen. Het geluid weerkaatste tegen de berghellingen. Torre trok nog een paar keer enthousiast aan het touw en begreep ineens waar de bel hing: helemaal boven in het kraaiennest.

‘Wacht maar,’ zei oom Fons terwijl hij de sleutel in het slot stak, ‘straks zul je wat beleven! Maar eerst die spullen af.’

Met kracht zwaaide zijn oom de zware houten voordeur open. In het licht dat binnenviel, zag Torre dat zo’n beetje alles in de hut van hout was: de bank, de stoelen, de keuken, de kasten. ‘Heb je dat allemaal zelf gemaakt?’ vroeg Torre, want zo zag het er wel uit. ‘Een beetje van mij en een beetje van je overgrootjes.’ Fons gooide de tassen in een hoek en begon de luiken van binnenuit open te gooien. ‘Zo,’ zei hij tevreden. ‘Nu voelt het in één klap een stuk minder als een hol, toch?’

Torre keek zijn ogen uit. Het was een gezellige bende, heel anders dan thuis. Fons had bizar veel boeken en overal lagen vondsten: opvallende stenen, fossielen, veren, takken in grappige vormen en zelfs wat lege vogelnestjes.

‘Ja man,’ zei Fons, Torres blik volgend, ‘als ik iets moois zie, moet ik het meenemen.’

Onder een ladder van gezaagde boomstammetjes stond een bed. Oom Fons had zijn pyjama op de grond geslingerd en zijn deken lag opgepropt tegen het voeteneinde. Net zo’n sloddervos als ik, dacht Torre. Mooi!

‘Mooi,’ zei oom Fons op precies hetzelfde moment. ‘Hebben we nog net even tijd om ons op te frissen.’

Het water uit de kraan was verleidelijk koud. Torre bukte zich om wat te drinken.

‘Ho!’ riep Fons en hij pakte een grote kan. ‘Les 1. Alleen hieruit drinken, want in deze zit een filter. Als het op is, vul je hem met water uit de ton buiten. En als die leeg is, neem je de waterhaalbaan naar de bron.’ Fons wees door het keukenraam naar de kabelbaan. ‘Dat gaan we zo wel even doen. En geloof me, dat ga je ge-wel-dig vinden.’ Daarna kieperde Fons – en dat vond Torre stiekem ook geweldig – een heel pak koekjes in een schaal.

‘En nu moet ik naar de wc,’ zei Torre toen ze op waren.

Fons wees naar de deur.

‘Buiten? Maar ik moet...’ Torre keek een beetje ongemakkelijk.

‘Aha, een grote boodschap.’ Fons begon te lachen en wees naar een onopvallend deurtje naast zijn bed. ‘Dacht je nou echt dat ik geen wc had?’

Opgelucht plofte Torre op de toiletpot. Maar doortrekken kon niet. Onder de pot zat alleen een diep gat in de grond. Hij vond het maar raar. Nog vreemder was de metalen houtkachel die in een hoek van

de badkamer stond. Om de kachel zat een ijzeren buis. Die kwam uit het plafond en was als een wurgslang wel tien keer om de kachel heen geslingerd. De buis eindigde bovenaan de douchekop. Terwijl Torre uit zat te dokteren hoe het werkte, hoorde hij buiten een zacht geklingel.

‘Ah!’ riep Fons door de badkamerdeur. ‘Daar zul je ze hebben. Schiet je een beetje op? Werk aan de winkel.’